

Per Jákup Mikal

1. Ja, á streymoynni eri eg føddur, tey meg nevndu Per Jákup Mikal, tá var vetur og vátakavi og rusk. Ja, tann dagin, hann minnst eg so væl.
2. Tummas hann lænti mær hálsklút, hartil hettu og vøttir avtrat, so ballaðu tey meg í ommusa sjal, og tað hjálpti ei, hvussu eg græt.
3. Lítið skilti eg av føroyskum orðum, enn minni av prestamansins tal; uttan einans tað vóru tey orðini trý, tá hann nevndi meg Per Jákup Mikal.
4. So gingu tey frá kirkju niðan, tá stóð borðið fullrokað við mat, kjøt og epli og dypp í stóra trog, og súpan í dyllum afturat.
5. Brátt tey tveittu meg við grúgvuna niður, sum eg var "eitt eg veit ikki hvat" síðan troðkaðu tey móti átinum fram, og so lá eg har og gapaði og græt.
6. So lá eg har og grunaði og tonkti: Tít sum virða so lítið um meg nú, eg sýna skal tykkum eitt manndómsbragd, Sum tit aldri skuldu til mín trú.
6. Eftir gólvinum framm mundi tita ein tvísterta stór og so gramm; alt fólkíð rópti: „Koyr út, koyr út“, men eingin tordi móti henni fram.
7. Lítið eg dugdi at ganga, men grulva tað var mær so lætt, við hondum og fótum eg titaði títt, og umsíðir fekk eg rovdjórið fatt.
8. Tá kendi eg meg sum ein krígsmann, ja, ta stundina minnst eg enn, eg dvøldi ei leingi við lívið at taka, men myrði hana millum mínar tenn.
9. Upp leyp faðir so bilsin við gleði: "Nei, nú trúgvi eg ei mínum eygum væl, tú ert frægasti maður, ið inni er, ja, tað ert tú, Per Jákup Mikal!"
10. Svaraði Hans Petur Nikláí: "Mín-sann ert tú maðurin meir; tvístertan leyt at geva upp ond, hennar hjarta tað smellir ikki meir."
11. Síðan tey væl meg ærdu, mjólk, súpan og kjøt, tað var mín løn, slíkan kost eg tærði mína ungdómstíð, sum mín sæli navni Jákup á Møn.
12. Nú eri eg ein tilkomin maður, eg roysni havi gjørt uttan tal, tann frægasti maður í okkarar bygd, tað eri eg, Per Jákup Mikal.